

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
เลขรับ 38256
วันที่ 30 ก.ค. 2568
เวลา

ที่ ยธ ๑๑๐๖.๐๒/๒๕๖๘

สำนักงาน ป.ป.ส.
๕ ถนนดินแดง เขตพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์การดำเนินการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมร้านขายน้ำดื่มในกระท่อม

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนภูมิบูรณาการการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมการขายใบกระท่อมและน้ำดื่มกระท่อม
จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยพระราชบัญญัติพืชกระท่อม พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๕ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้ประชาชนสามารถครอบครอง บริโภค และใช้ประโยชน์จากพืชกระท่อม และส่งเสริมให้มีการพัฒนาพืชกระท่อมให้เป็นพืชที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจ ตลอดจนมีการกำหนดมาตรการกำกับดูแล การจำหน่าย และการโฆษณา เพื่อมิให้มีการบริโภคใบกระท่อมมากเกินไปจนเกิดอันตราย หรือเป็นการใช้ในทางที่ผิด โดยการผสมปรุงแต่งโดยสิ่งต้องห้ามต่าง ๆ อันจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้บริโภค และความสงบเรียบร้อย ต่อชุมชนสังคมโดยรวม

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) ขอเรียนว่า ปัจจุบันได้ปรากฏข่าวสารการขายพืชกระท่อมในลักษณะหาบเร่ แผงลอย และการขายน้ำดื่มใบกระท่อม ทั่วประเทศไทยในพื้นที่สาธารณะ โดยไม่มีการจัดเก็บขยะมูลฝอย และมีการทิ้งสิ่งปฏิกูลลงในพื้นที่สาธารณะ เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนมีการขายน้ำดื่มใบกระท่อมให้เยาวชน ที่เป็นกลุ่มบุคคลที่จะต้องถูกคุ้มครองตามพระราชบัญญัติพืชกระท่อม พ.ศ. ๒๕๖๕ และรัฐบาลได้ให้ความสำคัญ ในเรื่องนี้โดยกำหนดมาตรการในการควบคุมแก้ไข และให้ผู้ขายพืชกระท่อมจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ในกรณีนี้ สำนักงาน ป.ป.ส. จึงขอความร่วมมือท่านในการดำเนินการบังคับใช้กฎหมาย ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๐ (๑) ห้ามการถ่าย เท ทิ้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่ หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย นอกจากในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้ พร้อมทั้งโปรดแจ้งองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับต่าง ๆ ดำเนินการสร้างการรับรู้ให้กับประชาชน เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ ได้มอบหมายให้ นายสุรศักดิ์ เรือนศรี นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๖ ๑๒๗๘ ๔๑๐๒ เป็นผู้ประสานในรายละเอียด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายมานะ ศิริพิทยาวัฒน์)

รองเลขาธิการ ป.ป.ส. ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น
เลขรับ 3374
30 ก.ค. 2568
เวลา

สถาบันสำรวจและควบคุมพืชเสพติด

โทร. ๐ ๕๑๑๑ ๒๕๖๘ - ๙ ต่อ ๒๐๐๓๓

โทรสาร ๐ ๕๑๑๑ ๒๕๗๕

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban_ncsci@oncb.go.th

แนวทางการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

กรมอนามัยได้มีหนังสือ ที่ สธ ๐๘๒๗.๐๓/๕๐๑๙ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ถึง
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการสาธารณสุขได้มอบหมายให้กรมอนามัย
ในฐานะฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการดังกล่าวหรือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อขอความเห็น
เกี่ยวกับกรณื่อดำเนินงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง แนวทางการใช้อำนาจของ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหาหรือของ
กรมอนามัย โดยมีผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข
(สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมอนามัย) ผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้แทนเทศบาลตำบลเขตอุดมศักดิ์
จังหวัดชลบุรี เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็น ดังนี้

เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ดำเนินกิจการที่ต้องควบคุมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้รับ
ใบอนุญาตได้หรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่า มาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนารมณ์
ในการกำกับ ดูแลกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อม
ของมนุษย์ในด้านต่างๆ และกำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอและ
มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบันโดยหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
ดังกล่าว ได้บัญญัติมาตรการเพื่อกำกับดูแลกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ตามมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ และ
มาตรา ๓๓ ซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปแก่กิจการที่กำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
เพื่อประโยชน์ของรัฐในการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ และใช้กับผู้ดำเนินกิจการ
ดังกล่าวทุกคนในลักษณะที่เป็นการค้า ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำเนินกิจการที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้
หรือไม่ก็ตาม การควบคุมดูแลผู้ดำเนินกิจการจึงรวมถึงผู้ดำเนินกิจการที่ไม่ได้รับใบอนุญาตด้วย ซึ่งกรณีทำนองเดียวกันนี้
คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๔ คณะที่ ๕ คณะที่ ๗ และคณะที่ ๘)
ได้เคยให้ความเห็นไว้ในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ยำนาจสั่งการให้โรงงานระงับการกระทำ
ที่ฝ่าฝืนและปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่า บทบัญญัติมาตรา ๓๗ แห่ง
พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมผู้ประกอบการโรงงาน ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบ
กิจการโรงงานที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ ดังนั้น อำนาจสั่งการของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามมาตราดังกล่าวจึงครอบคลุมถึงผู้ประกอบการโรงงานที่ไม่มีใบอนุญาตด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า กรณีที่ตรวจพบผู้ดำเนินกิจการที่กำหนดให้เป็นกิจการ
ที่ต้องมีการควบคุมโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง และต้องระวางโทษ
ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในขณะเดียวกัน การกระทำดังกล่าวก็เป็น
การปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตาม
พระราชบัญญัติ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ตามมาตรา ๔๕
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นย่อมมีอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าว
สั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้อง และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไข เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่ง
ให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้องได้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น
เห็นว่าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ
ของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถสั่งให้หยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่า
จะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้ ซึ่งหากผู้ดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติ
ตามคำสั่งดังกล่าวก็เป็นความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ ซึ่งจะต้อง

ระวางโทษตามมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกา
ที่ ๑๐๘๙/๒๕๕๑ ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ จึงเป็นอีกมาตรการหนึ่ง
นอกเหนือจากมาตรา ๓๓ เพราะมาตรา ๓๓ เป็นกรณีผู้ดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมโดยต้องขอรับ
ใบอนุญาต ส่วนมาตรา ๔๕ เป็นเรื่องของการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ว่า
ผู้ดำเนินกิจการนั้นจะได้รับใบอนุญาตหรือไม่ก็ตาม อันเป็นคนละกระทงความผิดกัน สำหรับกรณีตามที่หาเรื่องนี้
เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้
(อ้างอิงจากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ (กรณีการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ และการกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด
ในข้อกำหนดของท้องถิ่น) เรื่องเสร็จที่ ๔๘๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖)